

Sygn. akt V **GC 2462/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Stella Czołgowska
Protokolant:	St.sekr.sąd. Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2020 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 16.410,16 zł (szesnaście tysięcy czterysta dziesięć złotych szesnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16.02.2019 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.821,65 zł (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 2462/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 22 lipca 2020 r.

Pozwem z dnia 13 czerwca 2019 r. (data stempla pocztowego) powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 16.410,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lutego 2019 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za szkodę rzeczową oraz 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w wyniku kolizji komunikacyjnej z dnia 7 stycznia 2019 r. został uszkodzony pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący współwłasność M. F. i J. F.. Pozwany, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji, uznał swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe i wypłacił odszkodowanie w wysokości 8.923,37 zł brutto. Powód dodał, iż w dniu 8 lutego 2019 r. właścicielki pojazdu zbyły na rzecz K. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) roszczenia przysługujące im przeciwko pozwanemu z tytułu zdarzenia drogowego. Następnie w dniu 11 lutego 2019 r. K. D. zbył na rzecz powoda roszczenia nabyte na podstawie umowy cesji zawartej uprzednio z poszkodowanym. Nadto

powód we własnym zakresie uzyskał kalkulację kosztów naprawy, z której wynika, że rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu kształtuje się na poziomie 25.333,54 zł brutto. Za sporządzenie powyższej ekspertyzy powód poniósł koszty w wysokości 307,50 zł. Jednocześnie strona powodowa wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składają się roszczenia: różnica pomiędzy kosztem naprawy pojazdu określonym w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda a odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego, tj. 8.923,37 zł brutto oraz koszt uzyskania prywatnej ekspertyzy w wysokości 307,50 zł. (k. 3-6)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w dniu 6 sierpnia 2019 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu. (k. 36)

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż udzielił ochrony ubezpieczeniowej sprawcy szkody z dnia 7 stycznia 2019 r. oraz wypłacił odszkodowanie obejmujące naprawę pojazdu w kwocie 8.923,38 zł, które zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Pozwany wskazał, że w trakcie zgłoszenia szkody oraz dodatkowo po drogą mailową i pismem złożył poszkodowanemu propozycję naprawy pojazdu w warsztacie Sieci Naprawczej (...), gdzie naprawa następuje w uznanej przez ubezpieczyciela sprawcy kwocie, bez angażowania czasu i środków poszkodowanego. Jednakże poszkodowana nie skorzystała z powyższej propozycji, a tym samym nie podjęła współpracy w zakresie minimalizacji szkody. Pozwany dodał, że poszkodowana nie zawiadomiła go o naprawie pojazdu, nadto nie przedłożyła kosztorysu naprawy wykonanego przez zakład naprawczy. Strona pozwana podniosła przy tym, że nie ponosi odpowiedzialności za dobrowolne decyzje poszkodowanego, skutkujące bezzasadnym zwiększeniem rozmiarów szkody. Ponadto pozwany wskazał, iż naprawa przedmiotowego pojazdu nie stanowiła ani pierwszego montażu, ani naprawy gwarancyjnej, nadto z uwagi na wiek pojazdu nieuzasadnione pozostaje zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych. Podniósł również, że kosztorys powoda zawiera zawyżony koszt prac naprawczych (105 zł netto), zaś możliwe jest dokonanie naprawy przy zastosowaniu stawki 49 zł netto. Pozwany zakwestionował ponadto żądanie zasądzenia na rzecz powoda kosztu sporządzenia prywatnej ekspertyzy, wskazując, iż nie pozostaje on w związku przyczynowym z powstałą szkodą. (k. 39-43)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. W ocenie powoda dotychczas wypłacona kwota nie była adekwatna do poniesionej szkody. Jednocześnie ustosunkował się do argumentacji pozwanego wskazując, że poszkodowanemu należy się odszkodowanie w wysokości poniesionej szkody (uszczerbku majątkowego) niezależnie od tego czy naprawa pojazdu została rzeczywiście dokonana, poszkodowany ma przy tym możliwość wyboru sposobu rekompensaty szkody, jak również warsztat w którym pojazd zostanie naprawiony. Nadto wskazał, że sporządzenie prywatnej opinii było niezbędne celem oszacowania wartości szkody i ewentualnego określenia wartości przedmiotu sporu. Zdaniem powoda koszt ten mieści się w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. (k. 72-76)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 stycznia 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanych J. F. i M. F.. W dniu zdarzenia kierującym pojazdem była M. F.. Sprawca szkody posiadał zawartą z (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi sprawcy i zarejestrowana pod numerem (...).

(bezsporne; nadto dowody: zeznania świadka M. F. złożone na rozprawie w dniu 10 marca 2020 r. 00:00:29 – 00:10:23, k. 108-108v)

Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu (...) S.A. w W. sporządził kalkulację – ustalenie wysokości szkody nr (...) z dnia 21 stycznia 2019 r. Zgodnie z powyższym kosztorysem koszty naprawy pojazdu marki A. wyniosły 8.923,37 zł. Do rozliczenia przyjęto części zamiennie jakości „O i (...) oraz stawkę za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w kwocie 49 zł netto.

Decyzją z dnia 5 lutego 2019 r. pozwany zakład ubezpieczeń przyznał poszkodowanym odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 8.923,38 zł. W piśmie z dnia 22 stycznia 2019 r. zawarł informację, iż proponuje wskazanie warsztatu, który zrealizuje naprawę za kwotę ustaloną przez ubezpieczyciela oraz zakup materiału lakierniczego i części zamiennych w cenach wskazanych w kalkulacji.

(dowody: ustalenie wysokości szkody nr (...), k. 55-58; pismo z dnia 5 lutego 2019 r., k. 10; pismo z dnia 22 stycznia 2019 r., k. 59-60)

W dniu 8 lutego 2019 r. poszkodowane M. F. i J. F. zawarły z K. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy była cesja wierzytelności przysługującej poszkodowanym w stosunku do sprawcy zdarzenia z dnia 7 stycznia 2019 r. korzystającego z ochrony ubezpieczeniowej (...) S.A. w W.. Następnie w dniu 11 lutego 2019 r. K. D. zbył na rzecz powoda roszczenia nabyte na podstawie umowy cesji zawartej uprzednio z poszkodowanym.

Pismem datowanym na dzień 8 lutego 2019 r. poszkodowane zawiadomiły ubezpieczyciela sprawcy o zawarciu umowy przelewu wierzytelności.

(dowody: umowa przelewu wierzytelności nr (...), k. 16-18; umowa przelewu wierzytelności nr (...), k. 22; zawiadomienie o przelewie wierzytelności, k. 23)

W dniu 16 lutego 2019 r. Biuro (...) Sp. z o.o. we W. sporządziło na zlecenie powoda kalkulację naprawy nr (...), zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu marki A. wynosił 25.333,54 zł brutto. Za wykonanie kalkulacji Biuro (...) Sp. z o.o. we W. wystawiło na powoda fakturę VAT nr (...) z dnia 18 lutego 2019 r. na kwotę 307,50 zł brutto.

(dowody: kalkulacja naprawy nr (...), k. 24-30; faktura VAT nr (...), k. 31)

Pismem z dnia 28 lutego 2019 r. powód wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 16.717,66 zł tytułem dopłaty do odszkodowania oraz kosztu prywatnej kalkulacji. Natomiast pozwany w piśmie z dnia 24 kwietnia 2019 r. poinformował powoda, iż nie znajduje podstaw do dopłaty do przyznanej kwoty odszkodowania.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 11-12; pismo pozwanego z dnia 24 kwietnia 2019 r., k. 14-15)

Uzasadniony i konieczny koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 7 stycznia 2019 r., z uwzględnieniem kosztów naprawy z użyciem oryginalnych części zamiennych, a także średniej stawki 105 zł netto za roboczogodzinę za prace mechaniczne i blacharskie oraz stawki 115 zł netto za pracę lakiernicze w warsztatach samochodowych działających poza siecią (...) stosowanych w regionie T. opiewa na kwotę 25.345,79 zł brutto.

Koszt naprawy powyższego pojazdu z zastosowaniem części jakości równoważnej (...) dostępnych w dystrybucji, 21.704,27 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. wraz z kalkulacjami, k. 114-130, ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. na rozprawie w dniu 22 lipca 2020 r. 00:00:32-00:11:18 – k. 175)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym akt szkody znajdujących się na płycie CD oraz w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. wraz z ustną opinią uzupełniającą, jak również zeznania świadka M. F..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu, w szczególności dotyczyło to dokumentu w postaci prywatnej ekspertyzy przedłożonej przez powoda. Sąd w zakresie ustalenia wysokości szkody oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego dopuszczonego w niniejszym postępowaniu, jako dowodu obiektywnego, bezstronnego i cechującego się fachowością.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. F., bowiem były spójne i wyczerpujące. Świadek zeznała, iż przedmiotowy pojazd nie miał żadnych uszkodzeń, został naprawiony po szkodzie u znajomego mechanika, natomiast kwota wypłaconego odszkodowania nie wystarczyła na dokonanie naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. sądowego Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Biegły w sposób szczegółowy odniósł się do zakresu koniecznych napraw oraz ich kosztów i wyczerpująco nakreślił przyczyny różnic w dokonanych przez siebie kosztorysie a tym, na podstawie którego pozwany wypłacił odszkodowanie. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa koszty naprawy pojazdu marki A. w dwóch wariantach, tj. przy użyciu części „O oraz przy użyciu części (...). Należy wskazać, iż strona pozwana podnosiła, że z uwagi na wiek pojazdu biegły winien ustalić koszt naprawy pojazdu z użyciem tzw. zamienników, bowiem zastosowanie oryginalnych części zamiennych pozostawało nieuzasadnione. Strony wniosły zarzuty do opinii biegłego. Pozwany wskazał, iż nie kwestionuje opinii biegłego w zakresie wyliczeń kosztów naprawy z użyciem części jakości (...). Natomiast powód wskazał, iż w jego ocenie jedyną możliwością przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody było zastosowanie oryginalnych części zamiennych o jakości O. W ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 22 lipca 2020 r. biegły odniósł się do zarzutów zgłoszonych przez strony. Jednocześnie biegły podtrzymał opinię pisemną w całości wskazał, że nie ustalił, iż w pojeździe przed szkoda były zamontowane części innej jakości niż O. Sąd uznał, iż ustalenia biegłego poczynione w opinii uzupełniającej w pełni przekreślały zasadność zastrzeżeń stron.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w istotnej mierze niesporny. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 7 stycznia 2019 r., w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki A.. Poza sporem pozostawała także kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielkom pojazdu – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe.

Spór co do zasady sprowadzał się do wysokości należnego odszkodowania w kontekście wysokości kosztów naprawy, która pozwoliłaby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany podnosił, iż do przywrócenia samochodu do stanu sprzed zdarzenia nie było konieczne użycie wyłącznie oryginalnych części zamiennych, a powód nie wykazał, by poszkodowany poniósł koszty naprawy przewyższające kwotę wypłaconego odszkodowania. Jednocześnie pozwany wskazywał, iż poszkodowana przyczyniła się do zwiększenia rozmiaru szkody, nie korzystając z proponowanych rozwiązań w zakresie rozliczenia kosztów naprawy. Strona pozwana zakwestionowała nadto zasadność żądania zasądzenia na rzecz powoda kosztów prywatnej opinii.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój

zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Podkreślić też trzeba, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, Legalis 447330). Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Przy założeniu, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanej do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. Dopuszczony przez Sąd dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości szkody w pojeździe, potwierdził stanowisko powoda, iż wypłacone przez ubezpieczyciela sprawcy odszkodowanie w kwocie 8.923,37 zł pozostawało zaniżone. Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego, zgodnie z którymi celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...) wyniosły znacznie więcej, niż zostało to wyliczone w

kosztorysie pozwanego. Warto również dodać, iż biegły wskazał przyczyny, dla których wystąpiła różnica w wysokości oszacowanego odszkodowania w kosztorysach wykonanych przez strony postępowania, a kalkulacją sporządzoną na potrzeby opinii. Analizując te różnice, biegły do określenia kosztów naprawy przyjął następujące kryteria: technologię naprawy mechanicznej i blacharskiej według producenta, zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych, cennik części zamiennych według A., a także zastosowanie średniej stawki 105 zł netto za roboczogodzinę za prace mechaniczne i blacharskie oraz stawki 115 zł netto za pracę lakiernicze w warsztatach samochodowych działających poza siecią (...) stosowanych w regionie T.. Wprawdzie biegły oszacował również koszty naprawy powyższego pojazdu z zastosowaniem części alternatywnych jakości (...) jednakże zarówno w opinii podstawowej, jak i uzupełniającej wskazał, iż obliczenie kosztów naprawy pojazdu z użyciem części alternatywnych i zamienników najniższej jakości w miejsce części oryginalnych nie znajduje uzasadnienia, gdyż nie ustalono aby przed kolizją zostały użyte inne części niż oryginalne, a tylko one mogą doprowadzić pojazd do stanu sprzed szkody. Jednocześnie Sąd podzielił stanowisko biegłego, zgodnie z którym koniecznym warunkiem pełnej kompensacji szkody jest przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z użyciem do naprawy części tej samej jakości, co uszkodzone. Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Z założenia bowiem wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonego jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, a więc najogólniej je określając – części zamienne nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych. Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Zważyć również należy, że nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów. Skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki. Podkreślić przy tym należy, iż w przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał nieoryginalności części zamontowanych w pojeździe przed szkodą, zaś poszkodowana M. F. zeznała, iż pojazd przed zdarzeniem z dnia 7 stycznia 2019 r. nie brał udziału w innych kolizjach. Wobec powyższego wyznaczenie kosztów naprawy z użyciem tzw. zamienników pozostawało bezzasadne. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż odszkodowanie wypłacone poszkodowanemu w kwocie 8.923,37 zł brutto nie pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Z kolei koszt naprawy przy uwzględnieniu robocizny i materiałów lakierniczych oszacowany przez biegłego wynosił 25.345,79 zł brutto. W ocenie Sądu, kwota konieczna do całościowego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, a przewyższająca wartość wypłaconego odszkodowania, powinna obciążać pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy szkody.

Należy również zwrócić uwagę na zarzuty pozwanego, w myśl których poszkodowany przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody z uwagi na nieskorzystanie z zaproponowanych mu przez pozwanego rozwiązań w zakresie rozliczenia kosztów naprawy pojazdu. Niemniej jednak z informacji zawartej w kosztorysie naprawy pozwanego wynika, iż kosztorysowy sposób likwidacji szkody częściowej w żaden sposób nie ogranicza uprawnionemu swobody wyboru co do możliwości i sposobu naprawy pojazdu. Nadmienić należy, że poszkodowany nie ma bezwzględnego obowiązku naprawienia pojazdu, może go zbyć również w stanie uszkodzonym, nie tracąc praw do uzyskania odszkodowania. Podnieść tym należy, że poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, Legalis nr 57077), a nadto, jak już wcześniej wskazano, na poszkodowanym nie ciąży obowiązek naprawienia pojazdu. Jednocześnie oferta naprawy pojazdu zgodnie z kalkulacją pozwanego nie powinna wpływać na wartość należnego odszkodowania.

Warto również podkreślić, iż wbrew stanowisku pozwanego, że powód nie wykazał rzeczywistych kosztów naprawy, wskazać należy na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r. (II CNP 43/17, Legalis 1771613), w którym wskazano, że roszczenie o zapłatę odszkodowania i jego zakres nie zależy od tego, czy poszkodowany dokonał

naprawy, ponieważ poszkodowany (z uwagi na cesję również jego następca prawny) może żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznych naprawy (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., II CNP 32/17, LEX nr 2497991; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 r., III CZP 102/18, LEX nr 2647167). Tym samym bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż pojazd został naprawiony po szkodzie, bowiem z zeznań M. F. wynika, że otrzymana kwota odszkodowania nie wystarczyła na dokonanie naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed szkody. Jednocześnie utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (zob. m.in. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01, OSNC 2012, Nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 144; uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, Nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, Nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 r., III CZP 65/06, OSNC 2007, Nr 6, poz. 83, z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, OSNC 2018, Nr 6, poz. 56).

Mając na względzie powyższe rozważania, dochodzone pozwem roszczenie powoda w zakresie kosztów naprawy pojazdu zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 16.410,16 zł, tj. różnicy pomiędzy należnymi kosztami naprawy (wysokością odszkodowania) a kwotą dotychczas wypłaconą przez ubezpieczyciela. W konsekwencji Sąd, na mocy art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.410,16 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2019 r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 16 stycznia 2019 r., zatem mając na uwadze 30-dniowy termin na wypłatę odszkodowania, zasadne było zasądzenie odsetek od dnia 16 lutego 2019 r. do dnia zapłaty.

Powód dochodził również od pozwanego zapłaty kwoty 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów wyceny naprawy przez rzeczoznawcę samochodowego działającego na jego zlecenie. W dniu 16 lutego 2019 r. Biuro (...) Sp. z o.o. we W. sporządziło na zlecenie powoda kalkulację naprawy za której wykonanie wystawiło na powoda fakturę VAT na kwotę 307,50 zł brutto.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż w orzecznictwie występowały rozbieżności co do oceny, czy koszty sporządzenia prywatnej opinii (ekspertyzy) mogą zostać uwzględnione w ramach odszkodowania. Szczególnie duże rozbieżności pojawiały się w sprawach o zapłatę odszkodowania w ramach ubezpieczenia OC posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Wedle stanowiska Sądu Najwyższego, odszkodowanie przysługujące z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy samochodów mechanicznych, za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może stosownie do okoliczności sprawy obejmować koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Dokonanie oceny, czy poniesione koszty na zlecenie poszkodowanego na etapie przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, musi być poprzedzone uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności ustaleniem, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywne uzasadnione i konieczne, także w kontekście ułatwienia prawidłowego określenia konkretnego

odszkodowania, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, L.).

W niniejszej sprawie powód poniósł koszty prywatnej ekspertyzy, a faktura została wystawiona na powoda. Kosztorys naprawy został sporządzony przez prywatny podmiot na zlecenie powoda, a więc nabywcy wierzytelności przysługującej uprzednio poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu szkody w pojeździe. W przedmiotowej sprawie roszczenie o zwrot kosztów związanych z wykonaniem prywatnej ekspertyzy, które stosownie do okoliczności sprawy może być składnikiem odszkodowania, przysługuje poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, ale także cedentowi danej wierzytelności, ze względu na dynamikę nabytego roszczenia. Co do tej kwestii wypowiedział się trafnie Sąd Najwyższy, stwierdzając iż nabywcy – w drodze przelewu – wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. (vide: uchwała SN z dnia 29 maja 2019 r., III CZP 68/18). W niniejszej sprawie to nie poszkodowany poniósł koszty sporządzenia opinii a powód będący nabywcą wierzytelności. Nadto koszty te poniesione zostały już po dacie nabycia wierzytelności. Są to jednak w świetle wspomnianej uchwały Sądu Najwyższego (III CZP 68/18) koszty niemieszczące się w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Sąd, dochodząc do takiego wniosku, miał przy tym na uwadze, iż inaczej należy oceniać działania samego poszkodowanego, który nie ma orientacji w kwestiach dotyczących naprawy samochodu, jest laikiem w tej dziedzinie, a inaczej firmy windykacyjnej lub podmiotu, zawodowo zajmującego się oceną ryzyka i szacowaniem strat. Przez ten pryzmat należy więc oceniać także niezbędność sporządzania prywatnej opinii do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Mając to na względzie należy stwierdzić, że koszt sporządzenia prywatnej opinii w sprawie nie był: niezbędny, celowy, konieczny, racjonalny i ekonomicznie uzasadniony w dochodzeniu odszkodowania, albowiem to w zasadzie na podstawie ustaleń biegłego (o którego przeprowadzenie zwrócił się powód) ukształtowała się ostateczna i rzeczywista wysokość poniesionej szkody. Zatem w pozostałym zakresie, co do kosztów sporządzenia prywatnej opinii, należało oddalić powództwo w pozostałej części o czym orzeczono, w punkcie drugim sentencji wyroku.

Powodowi, jako wygrywającemu sprawę w całości należał się zwrot poniesionych, niezbędnych kosztów z racji dochodzenia swoich praw – stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 99 kpc). W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów – tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłatę sądową od pozwu w wysokości 836 zł oraz wynagrodzenie biegłego w wysokości 1368,65 zł, tj. łącznie 5.821,65 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi _____,
3. Przedłożyć z wpływem lub po 20 dniach od doręczenia wraz z zpo.

T., dnia 19.08. 2020 r.

Sędzia Stella Czołgowska